

F. t. l. vedr. social service

lovændringen er således at skabe ro om barnets situation. Det gøres ved at give mulighed for at styrke kontinuiteten for de helt små børn ved at begrænse forældrenes adgang til at genåbne sagen i en periode på tre år, medmindre der er væsentligt ændrede forhold hos barnet eller forældrene.

Det er dog generelt vigtigt, at kommunen fortsat overholder gældende regler, som forpligtelser dem til at tilbyde at lave en handleplan for støtten til forældrene jf. § 140 stk., 8, tilbyde forældrene en støtteperson jf. § 54 og til at sørge for, at barnet har samvær og kontakt med forældrene jf. § 71.

Psykologiske udviklingsteorier om børns tidlige udvikling viser, at det er af særligt afgørende betydning for helt små børns udvikling, at de gives mulighed for at etablere tilknytning til stabile omsorgspersoner, og især små børn vurderes derfor at have særlige behov for stabilitet i deres omgivelser. På baggrund af den nævnte forskning og på baggrund af psykologiske udviklingsteorier om børns tidlige udvikling retter forslaget sig derfor mod netop de helt små børn, der endnu ikke er fyldt et år. Selvom der træffes afgørelse om en længerevarende anbringelse, skal der arbejdes på at skabe eller vedligeholde kontakt og tilknytning mellem barnet og forældrene. Det er begrundet både i hensynet til barnets øjeblikkelige behov, og i hensynet til barnets behov på længere sigt.

Forslaget skal ses i sammenhæng med Retssikkerhedsudvalgets anbefalinger om kontinuitet for de mest sårbare børn, som foreslår udvidelse af muligheden for tvangsbortadoption. Som det er anført i formålsparagraffen for kapitel 11 i serviceloven om særlig støtte til børn og unge (§ 46, stk. 2), skal kommunalbestyrelsens støtte til udsatte børn og unge i hvert enkelt tilfælde udformes på baggrund af en konkret vurdering af det enkelte barns eller den enkelte unges og familiens forhold. For nogle af disse børn vil støtten bedst kunne ske gennem en adoption, og kommunen skal derfor løbende vurdere, om der skal laves en forældrevevundersøgelse af forældrene med henblik på eventuel adoption.

Det vurderes, at lovforslaget hverken hæmmer eller fremmer ligestillingen. Anbragte børn under 0-1 år fordeler sig således tilnærmelsesvist ligeligt mellem drenge og piger.

5.2. Afgørelse om hjemgivelse og fastsættelse af en hjemgivelsesperiode på op til seks måneder

5.2.1 Gældende ret

Efter de gældende regler for ophør af foranstaltning i § 68 skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om hjemtagelse, når en anbringelse skal ophøre. Reglen er

dog blevet fortolket således, at hvis forældremyndighedsindehaveren trak samtykket til anbringelsen tilbage, så kunne barnet hjemgives umiddelbart. Forældre kan således i praksis hente deres barn hjem fra en frivillig anbringelse uden varsel. Det kan være et voldsomt skift for anbragte børn og unge pludselig at skulle skifte både primær omsorgsperson, hjem og netværk uden forudgående varsel, når de hjemgives til forældrene, måske efter en længere anbringelsesperiode. Derfor er der efter den nugældende § 60 også mulighed for, at børn og unge-udvalget på baggrund af en indstilling fra kommunalbestyrelsen, jf. § 61, kan fastsætte en hjemtagelsesperiode på op til seks måneder, når *"hensynet til barnet eller den unge på afgørende måde taler for det."* Bestemmelsen benyttes imidlertid meget sjældent i praksis. Således fremgår det af Ankestyrelsens årsstatistik for 2007, at bestemmelsen i 2007 kun blev benyttet i fire tilfælde. Det skal ses i sammenhæng med, at der samme år skete 390 hjemgivelser på forældrenes foranledning.

5.2.2. Velfærdsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at skåne barnet eller den unge for bratte brud i opvæksten og give barnet den fornødne tid til at vænne sig til at skulle bo et nyt sted foreslås det, at hjemgivelse ikke må ske før, kommunalbestyrelsen rent faktisk har truffet afgørelse herom. Det foreslås desuden at flytte kompetencen til at træffe afgørelse om en hjemgivelsesperiode fra børn og unge-udvalget til kommunalbestyrelsen. Kommunalbestyrelsen skal som altovervejende udgangspunkt altid fastsætte en hjemgivelsesperiode, som kan vare op til seks måneder. Perioden skal fastsættes uanset, om barnet er anbragt frivilligt eller tvangsmæssigt. Alene, hvor der foreligger særlige forhold, kan kommunalbestyrelsen undlade at træffe afgørelse om en hjemgivelsesperiode. Kommunalbestyrelsens afgørelse om hjemgivelse og fastsættelse af en hjemgivelsesperiode skal træffes inden 7 dage i de tilfælde, hvor forældrene til et barn eller en ung anbragt med samtykke, henvender sig med ønske om at få hjemgivet barnet eller den unge. Der samme gælder såfremt en ung over 15 år, der er anbragt med samtykke, anmoder om at blive hjemgivet. Ud over at give barnet eller den unge tid til at vænne sig til at skulle hjemgives, sikrer forslaget, at den kommunale myndighed får tid til at forberede den støtte, som eventuelt skal gives, når barnet eller den unge nu skal bo hos sine forældre. Derudover sikrer forslaget myndigheden tid til at vurdere, om barnet eller den unge i stedet for at blive hjemgivet skal forblive anbragt uden samtykke efter § 58.